

Universitätsbibliothek Paderborn

Res Gestae Illvstrissimo-||rvm Martyrvm, Con-||fessorvm Atqve Sancta-||rvm Virginvm ...

Eorvm Praecipve, Qvae Per|| R. P. L. Surium sex Tomis compraehensae
sunt:|| et nunc restrictis verborum ambagibus ... ad ... D.|| Caesaris
Baronii Chronologiam|| digestae ac in quatuor Tomos distributae

Lippeloo, Zacharias

Coloniae, 1595

VD16 ZV 18288

20

[urn:nbn:de:hbz:466:1-43699](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-43699)

Angelus in
pauperis
forma ei
apparet.

refici & recreari meruerit. Sediti quandoque ad
mēsam, pauper vili indutus habitu & plane, ut vi-
debat, miserabilis, supplicē se illi præbuit: quem
ilico comiter & multa cū humanitate vir sanctus
excepit, suoq; lateri assidere fecit. Sed cū extremis
vix labijs cibum degustasset, mox à mensa surgens
Dominus, inquit, vobiscum. & ecce, qui visus fue-
rat abiecto habitu & deformis, iam pulcherrimus
multaque luce coruscans & candida amictus veste
conspicitur: qui immenso splendore & iocunditate
animum illius mentemque perfusam reliquit.

Tandem multis ieiunijs & laboribus exhaustus,
cū diuinitus obitus sui tēpus edoctus esset, omni
medicamine neglecto, humi se prostravit, oculis
in Crucis imaginem perpetuū defixis, multis con-
lachrymis & suspirijs Deū precatus est, donec spi-
ritum redderet. Corpus eius fuit in Trecorensi ec-
clesia humatum, vbi innumeris coruscans miracu-
lis, animā in cælo perpetuū viuere testatur: quem
Clemens eius nominis sextus, diligenti prius de
virtutibus miraculisque eius facto examine, San-
ctorum catalogo solenni ritu asseripsit: cuius
ploma his gestis per omnia astipulatur.

VITA B. AVSTREGISILI ARCHIEPISCOPI
scopi Bituricensis. ex ea que est apud Surian. Hæ-
ruit temporibus Heraclij Imp. anno Domini 627
numeraturq; tricesimus eius Sedis Episcopus.

20. Maii.

In aula Gun-
trami regis
degit.

Bæatus Austregisilus apud urbem Bituricensem
patre Gundino natus, Guntranno regi à pu-
ero in primis charus fuit. Postquā enim illius
mediocriter imbutus fuisset, parens enim regi
suam ei operā nauaret, tradidit. Itaq; cū rem
non exiguā in regis aula exegisset, & parentes
ad ma-

quandoque ad
 plane, ut vi-
 bunt: quom-
 e vir sanctus
 d cū extremis
 enā surgens
 qui visus fue-
 ulcherimus
 amicus ve-
 & iucundus
 reliquit
 m exhaustus
 us esset, omni-
 auit, oculis
 s, multis con-
 st, donec spe-
 recorent
 scans miran-
 tatur: quem
 enti prius de-
 xamine, Sa-
 sfit: cuius
 ar.

RCH I SP
 Surium. Ma-
 Domini de-
 scopus.
 Bieuri
 o regi i
 a enim li-
 enim regi
 cum tem-
 parentes
 ad me-

matrimonium in eundem, hortantes sapius
 de re molestiam inferrent, ille, quamvis tota
 mente a carnali copula abhorreret, ne tamē graui-
 rem aliquā eis moestitiam inureret: recepit se eis
 temperaturū. Interim cū animi anxius valdē
 fluctuaret, cui viā potissimū in sisteret, venit illi
 in mētem haud procul habitare viros tres, e-
 dem nationis & pari facultate. Eorum itaq; no-
 ta chartæ inscripta, altari imposuit, simulq; vo-
 le obstrinxit, tres noctes in precibus ibidem ex-
 arū, ac deinde manu ad chartulas missa, q̄ primā
 p̄hendisset, eius viri filiā stabili sibi matrimonio
 curā. Prima igitur nocte, nō difficulter sine so-
 no peracta, altera ad eō p̄grauari cōepit, ut eius
 oportunitate victus, flexo poplite succubuerit.
 tē aut per visum duo decoro vultu, senes ante al-
 tē affisūt, aitq; alter ad alterū: Cuius filiā hic
 Austregisilus ducturus est vxorem? Respōdit alter:
 ne ignoras, quia iā sibi despōsam habet iusti iu-
 veniā. Sub his verbis Austregisilus exasperata
 a cū animo suo voluere cōepit, quā illa esset
 iudicis filia. Cūq; certi nihil cōsequi posset, a-
 ni dabi? ibat ad aulā regis, puenitq; ad diuerso-
 quodā, vbi hospites inuenit senē pauperē cū
 ula cōiuge. Ibi Vetula viso Austregisilo, somni-
 q; ea nocte habuerat, narrāre cōepit. Videbar
 dicebat, magni cuiusdā soni audire fragorē,
 quā si festiuo cātu nuptias Austregisili celebrari.
 q; mirificē exhilarata, cū multa alacritate ad
 am sponsē tuę vul. um visura progrederer, tu
 le velle ornatus nuptiali apparuisti, sed puellā
 am te ducturū audieram, nequā q̄ videre potui.
 et codicem euangelij manibus te gestantem vidi:
 am oēs dilectissimam tibi à Deo spōsam datam

Visio eius.

esse asserbant. Hanc visionem Austregisilus, ut alie-
 diuit, omni humano coniugio posthabito, intellexit
 se ad sacram sacerdotij functionem, à Deo vocari,
 quare enixius vigilijs precibusq; instare cepit,
 summaque contentione anniti, ut vocationem suam,
 bonis operibus certam faceret.

Sed totius malitiæ architectus, liuidusq; humani
 generis hostis, diabolus, cum videret eum toto de-
 siderio ad illam veram vereque beatam aternæ pa-
 trię gloriã aspirare, fraudulentis machinationibus
 à sancto proposito eum retardare conatus est. Erat
 per id tempus in regia, Betellinus quidã, homo po-
 tens, qui magnam pecunię vim ex regio fisco, per
 fraudem auerterat. Cum autẽ rex cum eo de fisco
 expostularet, ille per calumniam in Austregisilum
 culpã conferre nitēbatur. Illis igitur inter se disce-
 ptantibus, rex ira vehementer cõmotus, iussit eos
 duello inter se decertare, ut falsax diuino iudicio
 demonstraretur. Iam certaminis aderat dies, & Au-
 stregisilus manẽ surgens, præmissis per pueros si-
 os, clypeo & iaculo in agrum, vbi rex confignere
 spectare cõsueuerat, ipse ad ædem S. Marcelli, pre-
 candi causã se contulit, factaque oratione, confiden-
 tia innocentie sue fretus, imperterritus ad certami-
 nis locũ properabat: vbi cum sustineret aduer-
 sarij aduentum, ecce quidam è Betellini militibus
 nunciat regi anhelus & vultu lugubri mortuũ esse
 Betellinum. Diuina enim vltione eum persequen-
 te, ex equo quem alioquin mansuetissimum aduer-
 derat, deiectus fuerat, eiusque calcibus, miserandũ
 in modum prostritus, infœlicem animã efflauerat.

His igitur insidijs dæmonis fœliciter superatus,
 Austregisilus bonis operibus quotidiana adhibebat
 incrementa, totoq; nisu, ad sacros ordines aspi-
 rat

Duellũ in-
 ter Austre-
 gisilũ & Be-
 tellinum.

Horrenda
 mors calu-
 mniatoris.

are cepit. Acceptis igitur à rege literis, summa
 iam ipsius voluntate, Antifiodorum abiit: & à B.
 Annario antistite decisa cæsarie, in clerum adopta-
 tus est. Deinde ad Aethereum Lugdunensem epi-
 scopum profectus est: à quo ingenti cum gaudio
 susceptus, presbyter & B. Nicetij Abbas ordinatus
 est. Cum autem iam tempus à Deo præfinitum ve-
 nisset, quo eum ad sublimiorem honoris gradum
 euehere decreuerat, mortuo Bituricensi Episcopo
 pollinari, in eius locum, omnium vnanimi con-
 sensu, iussus est Antiregillus, quam functionem
 annis duodecim, præclare administrauit, quemad-
 modum ab angelo ei, antè prædictum fuerat. Porrò
 uentis eam sedem virtutibus ac miraculis ador-
 nerit, explicatu est difficile. Toto illo tempore,
 quo dignitatem illam administrauit, nullus qua-
 litalitate vel morbo oppressus, uirentis illius
 operis fuit. Cæci, claudi, membris omnibus contra-
 ctis, & à dæmonio vexati, ad eum ferebantur, quib.
 precibus, vel oleo benedicto, vel crucis denique
 opo salutem conferebat. Friouala puella, paren-
 tus charissima, apud Brioderum, sæuo adeo dæ-
 monio cruciabatur, ut cuncti tantillam ætatem, in
 tanta acerbitate, durare posse mirarentur. Addu-
 ctæ tandem ad virum Dei. Ille sentiens hostis ver-
 taxatione puellam exagitari, iussit eam altari
 propius admoueri. Tum corpus Domini prius ab
 confectum sumptumque etiam puellæ tradidit,
 tumque incompditos eius clamores compescuit.
 Tandem vestes eius benedixit, & religioso indutam
 à vino carnibusq; abstinere præcepit. Quo
 modo, profligato dæmone, puella pristina incolu-
 tari restituta est.

S. Antiregillus
 quus sit presb-
 yter.

Nota ut tra-
 ctet dæmo-
 niacam pu-
 ellam.

His alijsq; innumeris, quæ singulatim prosequi
 nimis

Migrat de or-
pore.

nimis prolixum foret, miraculis clarus, vir sanctus,
è corporis erga stulo, ad cælos migravit: in cuius ex-
equijs noua iudem increbrescere cœperunt mira-
cula. Cùm autem adhuc in humanis ageret, perui-
gili admodum cura, commissam sibi ecclesiam, à lu-
porù faucibus seruare studebat. Cùm enim ex aula

Migrat de or-
pore.

Theodorici regis, Guarnerius homo sanissimus sa-
uaritiæ & turpi lucro addictus, ad Bituricensem vr-
bem, pecuniam à ciuib. exacturus, venisset, Aubre-

Non psitur
plebè suam
in solita ex-
actione pre-
mi.

gisilus, vt populum suum, ab iniqua exactiōe libe-
raret, intrepidè se furibundo Guarnerio obiecit, &
asperis, sanè, verbis increpitum, repulit. Ea inu-
ria, vt ille putabat, grauitèr commotus, ad regem
abiit, eiq; illatam sibi iniuriam grauitèr cōque-
ritus est. Deinde nouo armatus furore, vt, simul cum
exactiōe, vindictam repeteret, ad urbem rediit,
sed vir sanctus in pace obdormiuerat. Sulpius

Sulpius e-
sus succes-
sor.

verò, qui ei in illa dignitate successerat, ingenti bo-
midine oppressus, neque viam neque modum in-
ueniebat, quo imminentem cladem, à sua lobe-
rumque ceruicibus propulsaret. Ingressus itaq;
in urbè Guarnerius, spretis Sulpitij precibus, qui
eum ad lenitatem misericordiamque inuolueret
tebatur, ingentem pecuniæ vim, à ciuib. extor-
rebusque iam, pro voto expeditis Austregisili, gra-
uam preces oblaturus, ecclesiã adit. Vi vidit ante
monumentum viri sancti, à fidelibus Christianis
auro argentoq; mirificè ornatum, dixit, sanè, ar-
ganter; aurum argentumque illud in pauperes tra-
gari debuisse, & nequaquam sepulchrum exorna-
ri. Cùmq; his dictis, à sepulchro discedens, in ipsa
basilica inambularet, lignum quoddam ex alto re-
ens, graue capiti illius vulnus infixit. Quo vul-
ere accepto, voce, qua potuit, exclamauit; Austre-
gisili

Fractor im-
probus diui-
nitatis puni-
tur.

in mona-
stio auaricia
suis distr
morte,
ITA BER-
gisiensi Fra-
tuum O-
nato 1443.
tam Sancti

gissus dum viueret, hostili semper in me animo
 fuit, & nunc mortuus, poenè me interficit. Hinc a-
 riore feruens malitia, Augustodunum ire instituit
 re eius loci episcopum perderet: sed in iplo itine-
 re, cum à mensa, ad exonerandum ventrem, surge-
 re cogere, infœlicem animam, cum intestinis
 & visceribus, in cloacam dimisit. Cuius repentino
 steritu, regij ministri deinceps compressi fuerunt,
 ne ab vrbē Bituricensi eiusmodi pecunias extor-
 cerent.

Postea, cum Pipinus Francorum princeps, ad-
 versus Eudonem, Aquitaniæ principem, pugnatu-
 rus, ad Bituricè se oppidum venisset, Barbari, in vil-
 la, quæ Carobeias dicitur, domum S. Austregisili,
 ad mare voluerunt, nihil fracti admonitionib.
 minorum, qui illis dicebant, multa diuinitus illic
 miracula. Sed simulatque flammam domui in-
 cerunt, arrepti à demonibus, partim se in ipsas
 flammam præcipites dederunt, partim dentibus se
 mearunt, partim membra sibi corporis trancarunt.
 Pipinus id cognouit, exercitu eius, ea re, valde
 terro, edicto cauit, ne quisquam res aut villas
 Austregisili attingeret. Non multò post, Eudo-
 nem vrbem obsidens, Agnum virum primari-
 um in monasterio S. Austregisili manere iussit. Ille
 avaritia cæcus res monasterij omnes comiti-
 bus suis distribuit: sed paulò post, in mensa, repen-
 ta morte, poenas tanto scelere dignas luit.

Expilator
 rerum eccle-
 siasticarum
 diuinitus
 punitur.

ITA BERNARDINI SENENSIS, PRO-
 fessum Franciscane. ex ea, quæ est integra fide, apud
 Corium Obijt in ciuitate Aquila XX Maij anno Do-
 mini 1443. Sedit Eugenio 4. Relatus est in nume-
 rum Sanctorum à Nicolao Papa V. anno 1451.

It

UNIVERSITÄTS-
 BIBLIOTHEK
 PADERBORN

20. Maij.
Parentes
eius.

Adhibetur
literis.

Deliberat
de aliquo
vitæ genere
eligendo.

IN Senensi vrbe, ex nobili familia Albrzescho-
rum, Bernardinus, patre Tollo, matre verò Ne-
ra ortus, ab ipsa infantia præclarum sanè virtu-
tis de se specimen semper præbuit. Et quidem à te-
neris benignè faciendi disciplinam adèò studiose
sanctèque coluit, vt sibi alimenta subtraheret po-
tius quam inopem à se non refectum dimitteret. De-
nis, literarum studijs adhibitus, in scholis triuitali-
bus, Onuphrio vsus est præceptore miraq; discen-
di celeritate còtaneos suos superauit omnes; eisdem
que, à sacris concionibus, quibus singulari auen-
tione semper intererat, quæ memoria retinere po-
terat, puerili quidem simplicitate, sed magna tamè
dexteritate, referebat: omnesque & singulos, ad
virtutis & pietatis studium, acriter sectandum hinc
tabatur. Fuit autem vsque adèò quoddam honesta-
tis & integritatis exemplar omnibus, vt si forte ad-
dolescentes, de rebus parùm honestis, inter se ver-
ba miscerent, eo adueniente, protinus contineere-
rent. Postquàm adoleuit, relictis studijs philoso-
phicis, in quibus præ cæteris excellebat, animum
ad sacros canones & sacrarum literarum studia ap-
pulit, in quibus, triennio, magno cum fructu ex-
acto, adèò earum amore captus est, vt reliqua omnia
præ eo contempserit.

Vbi decimum & septimum ætatis annum at-
git, sedulo, de aliquo vitæ genere deligendo, consi-
lium cum Tobia consobriua sua, insigni pietatis
sanctitate foemina, iniit. Tandem, post multas pre-
ces & lachrymas, post plurima benignitatis opera,
miseris præstita, post varias corporis afflictiones
& ieiunia, in spectatam religionis sodalitate
quam vulgò confraternitatem disciplinarum
Mariæ Virginis vocant, concessit. Fuit enim legum
ille,

ille, qui in domo hospitali de la Scala est, multo tempore veræ pietatis & religionis exemplar & speculum: ex quo omnes ferè Italiae laicorum piæ exercitationes vel deuotionis studia manârunt. Itaque Bernardinus fratrum omnium consensu admissus, preces, corporis afflictiones, aliaque tum secunda tum aspera exercitia, noctu diuq; illic vsuata, præ cæteris, ipse copiosius sectatus est.

Seuiente peste illa terribili & generali, anno 1040. innumeri peregrini Romam euntes atq; inde redeuntes, ad celeberrimam illam, toto orbe Christiano, domum hospitalem beatissimæ Mariæ Virginis, quæ Senis est, confluxere: augebaturq; valde numerus ægrotorum, è quibus, quotidie, interdum pestilenti contagione laniati, vitam cum morte iungere, profectò, permutabant. Ad eam calamitatem debebat hoc mali, quòd fratres duo & viginti, fœderatè octodecim sacerdotes nouem, clerici quinque, pharmacopolæ sex, pueri triginta sex, famuli triginta, cuncti ægrotorum ministerijs deputati, eadem calamitate absumpti fuerant: neq; vlli ferè supererant, qui ignem pestiferum omnia vastantem repellerent, vel miseros, eo iam infectos, subleuant. Ibi tum Bernardinus vltro sibi eam de omnib; merendi occasionem deposcit: & quia se ad tantam morbidorum multitudinem reuerendè sufficere non videbat religiosos duodecim, pietate & charitate præcipuos, ad se vocat: & multas peccatis operibus & vitam suam pro illius amore, qui suam, in supplicijs, pro nobis obtulerat, libenter inuoluit magnum discrimen inferrent. His Bernardini monitis & exemplo allecti adolescentes, iuuenibus animis & magno feruore, curam ægrotorum

cum

Domus hospitalitatis de la Scala, in Italia.

Pestis Senæ anno 1040.

Egregia Bernardini charitas, erga peste laborantes.

cum ipso suscipiunt. Ipse vero, diu nocturne, & grogrotantibus astabat, pharimaca parabat, cibos, pro Angulorum qualitate, porrigebat, sordes omnes ipse, ante omnes, sua voluntate, amouendas suscipiebat: non labore, non vigilijs, non intolerandis foetoribus non incommodis vllis frangebatur: sed ea semper a lacritate illis seruiebat, ac si vel parentes vel fratres vel filios, sanè, proprios tractasset.

Cum autem iam mensibus quatuor & eo amplius in ea domo sedulo ministrasset, peste sopita, domum se recepit. Ecce autem, quemadmodum ipse Christum Dominum, in pauperibus eius, morbo laborantibus, visitarat, ita Christus bonus Dominus rursus illum visitat. Nam, hospitali egressus, paulò post, acerrima febris exerceri coepit. Ea vero vt, post menses quatuor liberatus fuit, ad primum pietatis, & humanitatis studium ilico se recepit: atque interim tota mente, ad sanctiorem viuendi rationem aspirans, diurnis nocturnisque, assiduo, precibus insistebat, vt in optimam caelestis vitae viam; à Deo duceretur. Cumque, sollicita mente, secum pertractaret, cui vitae generi sese potissimum addiceret, caeleste numen; in visione, illi adfuit, signisq; minimè dubijs, ad B. Francisci institutum pertraxit. Vt igitur vota sua in rem conferret, contulit omnia sua consilia cogitationesq; cum Iohanne Tristorio, Franciscano Senensi, vitae integritate & prudentia opinione praestantissimo: cuius consilio fretus, cunctas possessiones, & quidquid habebat pecuniae, in gratiam Christi Domini, pauperibus distribuit, & collocandis matrimonio puellis benignè impartijt: vt nudus nudum Christum expeditius sequeretur: praefixoq; die, qui fuit mar-

Corripitur febris.

Diuinitus ad S. Francisci institutum vocatur

beatissimæ Virginis Matris, in cœnobio Franciscanorum Senensium, Christianæ militiæ nomen, et animo, dedit, anno salutis 1401. Erat tunc annos ætas duos supra viginti, quo tempore adeo rigidus corporis sui domitor erat, ut hominibus terrenis sapientiæ nimium deditis, non tam Deo seruire, quam delirare videretur.

Fervor spiritus eius.

Inter hæc hostis malignus tantam tamque eximiam in iuuenili animo pietatē non ferens, callidè ei insidias struere, modisque omnibus ut eum in fraudem pelleret, conari cœpit. Erat Senis matrona quædam, cum suo marito, fratribus D. Francisci præ addicta, quam diabolus, sub magno pietatis pretextu, tandem cupiditate impuri amoris, erga Bernardinum inflammavit: adeoque ea libidinis depastata est, ut diutius se eius amplexibus carere, sine vitæ periculo, non posse existimaret. Ita quo tempore vir sanctus pauperem ostiatim, de nocte, mendicabat, illa venientem procul Bernardinum conspicata, benignis ad se verbis inivitavit:

largiorem aliquam elemosynam acciperet. Ille vero nihil insidiarum suspicatus, pedem in domum inculit: quo ingresso, mox detestabilis mulieris carpi ei amorem suum explicavit, aperte se asseuerans, ni consentiret, se vociferaturum, vim sibi ab ipso intentari. Tum Bernardinus in hæc se angustias coniectum cernens, ratus ad orationum præsidia, ut solebat in quo periculo, confugit. Cuius menti diuinum

monstrum mox præsens suggestit consilium: ut dicebat mulieri, si cupitis vellet frui amplexibus, se illi subito nudaret. Quod cum illa fecisset, vir sanctus flagellum, quod clam secum deferre solebat, corripuit, eamque egregiè cecidit, donec

Mulier libidinosa eum ad carnis voluptatē sollicitat.

En ut mulierem nefariâ accepit.

donec omnis illa tentatio euanesceret.

Fisacerdos

Post hæc sacerdotio Bernardinus initiatus est, & concionandi munus ei demandatum est: in quibus sanè admodum se mirabilem exhibuit: adeò ut minister Ordinis, perspecta eius virtute & sermone efficacia, terræ sanctæ Ministrum eum instituerit.

Minister terræ sanctæ.

quò non modo apud Christi fideles, sed etiam Christiana religione alienos fructum facere possit. Deinde Italiæ fratibus Cisnontanis præfectus est: in quo officio, ita sua usus est potestate, ad gloriam Dei, ut trecenta amplius monasteria reformarint. Itaque Romanus Pontifex eius, animi probentiam singularem cum tanta pietate coniunctam non ignorans, præcipuum quoddam legationis munus ei commisit: quo ita perfusus est, ut celeberrimè passim eius fama diffusa sit. Erant igniti eius sermones, & vita virtutibus illustris; in cuius argumentum, solem manu gestans pingi solet, quam eius symboli alia etiam ratio est. Cùm etiam in amplà quadam ciuitate, de rebus diuinis concionem, ad populum, haberet, homines adhibilius sermonibus permoti sunt, ut tesseras, tabulasque lusorias, quarum magnus erat ibidem abusus, flammis absumerent. Qua re indignatus faber, qui ex ijs haud mediocre sibi lucrum acquirerebat, ad beatum virum accessit, eique conquestus est, se iam ad inopiam esse redactum. Sciscitante Bernardino, num aliud cerneret artificium, illoque negante, Bernardinus circinò circulum expressit, in quo Solem depinxit, & in medio solis, sacrosanctum nomen Iesu, cuius, ita ut par erat, præcipuus venerator & cultor: imò, ut quidam affirmant, Romæ, tam luculenter sublimiterque, de illo dulcissimo nomine concionatus est, ut quidam, eius

Itè Legatus Pontificis.

Cur pingatur solem manu gestans

verba non
te: at p
conci
es v, in
nus, mi
uit. Ha
aps, tu
ad med
Porro, i
que re
in conc
statu
nem illic
llus mi
Ducem
orum t
nem mol
illum in
nitæ &
quendam
mis refe
iterum
animun
tam noble
reg: homi
tam mult
reg: illa p
alis liber
ptonis o
succeed
que officio
tam autem
naret, à

verba non capientes, hæresim ei impingere voluerunt: at postera die, illo concionante, ut superiorum concionis veritas, miraculo indicaretur, nomen eius v, in eiusmodi forma, qualem eum pinxisse dicitur, miro splendore coruscans, supra illum apparuit. Hanc igitur effigiem iussit illum fabrum, de arte sua, sua arte imitari: ex qua pauper ad diuitias et mediocres peruenit.

Porro, in concionibus, acriter vitia perstringens, quæ res Principis Mediolanensis animum in concionibus: prorsus, ut se mala morte ipsum minaretur, nisi eam concionandi rationem illico mutaret. At vir sanctus, tantum abfuit, illius minis cederet, ut etiam infracto animo, ipse Duce, in magna populi frequentia horrendo tonitruo, ita perfrugerit: ut, ne minima molestia eum afficere ausus fuerit. Sed is, illum insigni aliqua ignominia afficeret atque turpiter & turpis lucri crimine notaret misit illi, quandam unum primarium, poculum aureis gemis refertum. Illo autem recusante, iterum iterum ad illum remisit, multisque sermonibus animum eius perentauit. Tum Bernardinus cum nobilem qui munus offerebat, se sequi iussit, eum hominem ad carcerem, in quo ingens vinorum multitudo, are alieno obstructa, tenebatur: illa pecunia, duobus tantum exceptis, & liberavit. Duobus verò promissit, si alia reponis occasio se non offerret, se in illorum successurum. Quo charitatis humanitatis officio cognito, ciues eos è vinculis dimisit.

Quam autem fama sanctitatis eius longè lateque periret, à tribus ciuitatibus, Senense, Ferrariese,

Offendant
eius conciones
Mediolanensem
principem.

Multos deat
cere liberat.

Recusat epi
scopatum?

ense, & Vrbinatē, Episcopus electus est: sed ille, ut
posset vberiora animarum lucra, concionando, fa-
cere, eos honores recusauit. Pontifex autem Euge-
nius, tantò magis eo honore illum dignum existi-
mans, suis ipse manibus mitram capiti eius impo-
nens, Pontifici gratias egit: orans atq; obsecrans,
ne vellet ijs compedibus, à salute proximi procu-
randa, eum vincire. Romam, quandoq; ad conco-
nem iturus, in ipso itinere, claudum, miserabili ve-
ce, opem eius implorantem vidit. Cui Bernardi-
nus: credis, inquit, in Christi nomine, me tibi sani-
tatem reddere posse. Ille respondente: credo vi-
que, posse me, à Deo, eam, per preces tuas, adipisci.
Tum vir sanctus porrecta manu, è terra eum suble-
uauit: prorsusq; incolumen à se dimisit.

Claudum
sanat.

Obitus eius.

Post hæc aliq; miraculorum signa in Apuliam
iturus, in ipso itinere, morbo prægrauatus, Aquila-
lam declinavit, vbi, in quodam sui Ordinis conuo-
bio, lætus, ex mortali corpore, ad cælos migravit.
ætatis suæ anno 63. Corpus eius, cum ad montem
sterium, extra urbem illam situm, deferretur, si-
dus quidam virtute aquæ illius qua ablutum fre-
rat, auditum recepit. Quo audito miraculo, mox
in urbem relatum est, in Franciscanorum conuo-
um, vbi præter alia admirandæ virtutis miracula
iuuenis quidam vita functus, excitatus est.

DE HOSPITIO RECLUSO EX GREGORIO
Turonense. Hist. Francorum. lib. 6. cap. 6. c.

21. Maij.

Vide raram
abstinentiã.

A Pud urbem Niciensē, Hospitius, magis
abstinentiæ vir, ferreis cathenis, ad corpus
constrictus, indutusq; desuper cilicio, sic
pane, cum paucis dactylis, vitam sustentabat.